

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **T. K.**, zastoupené Mgr. Václavem Erbanem, advokátem se sídlem Sokolská 21, 701 85 Ostrava 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 21. 3. 2005, č. j. OAM-550/VL-10-03-2005, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 9. 2005, č. j. 63 Az 46/2005-18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Václava Erbana **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2005 zamítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobkyně napadla toto rozhodnutí včasnou žalobou. Vyjádřila v ní svůj nesouhlas s rozhodnutím žalovaného, který odůvodnila odkazem na pohovory před žalovaným a na obsah správního spisu. Domnívá se, že žalovaný porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, jejichž znění citovala, a rovněž § 12 zákona o azylu, a navrhla proto, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a jeho věc opětovně projednána. K tomu dodala, že důvodem jejího odchodu z Běloruska bylo zadlužení u mafie, které způsobila její nesnesitelně tíživá ekonomická situace. Žalobkyně neměla možnost splatit dluh jinak než odchodem za prací do zahraničí. O azyl v ČR požádala proto, aby zde mohla legálně setrvat. Do Běloruska se žalobkyně obává vrátit: kdyby totiž nesplatila dluh i s vysokým lichvářským úrokem, mafie by se jí pomstila a ublížila jí.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 16. 9. 2005; přisvědčil přitom žalovanému v jeho závěru, že žalobkyně neuváděla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Její žádost byla tedy právem zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně včas kasační stížnost. Citovala zde - opět jen zcela obecně - některá ustanovení správního řádu, která žalovaný podle jejího názoru porušil, a též čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního

postavení uprchlíků. Uvedla též, že její problémy v Bělorusku, kde vládne diktatura, jsou jen zdánlivě soukromého charakteru; doma jí však znemožňují život. Státní orgány trpí vydírání ze strany mafie a podporují je; obracet se na policii je proto velmi nebezpečné. Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krom toho žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků, o ustanovení zástupce a o tlumočníka do ruského jazyka. Závěrem požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; tato žádost se však - s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Krajský soud žalobkyni k její žádosti ustanovil zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokáta Mgr. Václava Erbana a usnesením ze dne 26. 1. 2006 jej vyzval, aby doplnil kasační stížnost způsobem zde blíže vymezeným. Ustanovený advokát reagoval podáním ze dne 9. 3. 2006, v němž doslova převzal obsah kasační stížnosti žalobkyně.

Kasační stížnost není přípustná.

Co se týče poukazu na ustanovení správního řádu, která žalovaný údajně porušil, nelze jej považovat za řádně uplatněný důvod kasační stížnosti, jak jej vymezuje ustanovení § 103 odst. 1 soudního řádu správního. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž žalobkyně napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž žalobkyně považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí žalobkyně v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jejího názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle ní rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje žalobkyně nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení – v případě žalobkyně ustanovení správního řádu – tak jako stížní bod neobstojí. Žalobkyně sice uvedla v kasační stížnosti ustanovení totožná s těmi, která byla obsažena již v žalobě, ovšem ani v kasačním řízení nenabídla soudu žádné konkrétní námitky proti postupu správního orgánu, kterými by se soud mohl zabývat. Takto nekvalifikované tvrzení není stížním bodem, jak jej má na mysli § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž tzv. jiným důvodem podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Opírá-li se kasační stížnost o takový důvod, je v této části nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Totéž platí i o citacích z Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Jednotlivé články této příručky obsahují pravidla pro posuzování různých typových situací, v nichž se mohou ve svých zemích původu ocitát žadatelé o azyl; ta jsou však formulována obecně. Pouhý odkaz na určitý článek této příručky je pro soud stejně irrelevantní jako odkaz na ustanovení právního předpisu, neboť obsah metodické pomůcky i právního předpisu je ze své podstaty obecný. Je jistě možné učinit takový odkaz součástí stížního bodu; musí být ovšem doplněn konkrétním tvrzením vypovídajícím o konkrétní situaci, námitce či postoji účastníka. V projednávané věci tomu tak není, což opět zakládá nepřipustnost ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

Zbývající část kasační stížnosti směřuje do právního posouzení důvodů pro udělení azylu. Žalobkyně zde namítá, že státní orgány trpí vydírání ze strany mafie, a dokonce je podporují. Je proto nebezpečné obracet se na policii, a za této situace nelze označovat problémy žalobkyně za soukromé potíže. O takových skutečnostech se však žalobkyně v žalobě nezminila; ke skutečnostem, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem,

ale naopak až po vydání rozhodnutí o žalobě, přitom Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost žalobkyně je tak založena pouze na důvodech nesplňujících kritéria kasačních důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. a na nových skutečnostech, a je proto nepřipustná. Nejvyšší správní soud se kasační stížností z tohoto důvodu věcně nezabýval a odmítl ji [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Zástupci, který byl žalobkyni ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal zástupci žalobkyně v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 2000 Kč za dva úkony právní služby a 150 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci náleží 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu